

Sjette Trin

Vi var helt indstillede på at lade Gud fjerne alle disse fejl i vores karakter

Det åndelige princip i sjette trin er villighed. Til at starte med forekom dette trin som en umulig opgave, indtil vi indså at der var tale om en livslang proces. Vores nyfundne bevidsthed om vores karakterdefekter, og det at vi havde indset at fjernelsen af dem kunne være en livslang proces, var svær og smertefuld for nogle af os. Men det eneste der blev krævet af os var, at vi blev helt klar til at give slip på de fejl i vores karakter som stod i vejen for vores forhold til en Højere Magt. Det vi havde brug for var villigheden til at give slip og åbenheden til at tillade vores kærlige Gud at arbejde dybt og bestandigt i vores hjerte og sind.

En fejl i vores karakter er af natur et udtryk for egenvilje. Vi forstod, at så længe vi praktiserede dem, var det umuligt at praktisere åndelige principper. Vi havde ikke længere råd til at benægte eller undertrykke vores karakterdefekter med stoffer eller egenvilje. Vi tog ansvar for vor helbredelse og for at lade Gud virke i os.

I mange år så vi ikke vores karakterdefekter som sådanne. I stedet støttede vi os til dem på samme måde som man støtter sig til en krykke. Det var en mekanisme til at klare os igennem med. Eksempelvis saboterede vi ofte vores relationer og skubbede folk væk fra os frem for at forholde os til problemer med intimitet. Vi løj, bedrog og manipulerede, ikke kun for at få det som vi ville have, men også for at vi kunne projicere det fejlagtige billede som vi havde af os selv – et billede som vi også gerne ville have andre til at opfatte.

I virkeligheden var vores liv fuld af konflikter. Det følte som om at livet var en krig – os imod dem. Det var hård konkurrence om magt, velstand, ideer og kærlighed. Vi var bange for ikke at kunne stå mål med dem, og for at vi ville blive taberne. Vi mistede vores selvværd, værdighed og selvrespekt. Vi blev fremmedgjorte over for samfundet, vores arbejde, vores familie og venner.

Til tider nægtede nogle af os at acceptere grænserne for vores behov, lidenskab og ambitioner. Vi mistede vores sans for social balance. Vi interesserede os ikke synderligt for vores økonomi, samvittighed eller evner. Vi tog gladeligt mærkatet "lovløs" på os. Vi udfordrede samfundet til at disciplinere os ved at ignorere dens love, normer og skikke. Og så blev vi dybt forargede og overraskede når samfundet gik os imod!

Alternativt valgte nogle af os en anden vej, en måske meget farligere og hjerteskrærende vej. Vi resignerede. Vi lod vores behov, ønsker og ambitioner ligge under for andre menneskers snærende

bånd. Vi troede at vores lod i livet var uundgåeligt og ulykkeligt. Til sidst nåede vi et punkt, hvor vi blev slaver af vores sygdom. Vores behov blev ikke opfyldt, vores uindfrie lidenskab frustrerede os og vores ambitioner blev knust, fordi vi ikke kunne se nogen anden måde at leve på. Den sørgelige virkelighed var at vi på grusom og ynkelig maner undertrykte os selv, og normalt fandt vi andre mennesker der var mere end villige til at hjælpe os med det projekt.

En anden kilde til vores karakterdefekter var graden af vores deltagelse i samfundet. Vi valgte at trække os tilbage og var egoistiske, eller vi valgte at involvere os og var selvudslettende. På den ene side blev vi så forelskede i vores eget projekt, plan og personlighed, at vi mistede vores medmenneskelighed. På den anden side var vi så intenst opslugte af hvad andre foretog sig, at vi mistede os selv.

Når vi valgte at lade os opsluge af andres liv, var det let at tro at vi faktisk var ret heroiske og kun tænkte på deres bedste. Det var tit meget svært at indrømme at vores interesse handlede om kontrol – vores bekymring var en form for manipulation, og vores ængstelse på andres vegne var en måde at undgå vores egne behov, ønsker og ambitioner. Vi valgte at undlade at udvikle vores personlighed og betalte prisen for det. I det omfang, at vi heller ikke tillod andre, at udvikle sig og lære - de har nok haft vrede rettet mod os. Andre kan også have draget fordel af vores svagheder i det omfang vi undlod at udvikle vores personlighed.

På tredje trin tog vi en beslutning om at lægge vort liv og vor vilje over til Gud, sådan som vi hver især opfattede Gud. Vi blev villige. Men på dette tidspunkt var vi imidlertid ikke fuldt ud klar over, hvad vort liv og vor vilje helt konkret betød. Efter vi havde lavet fjerde og femte trin blev vi, på en meget håndgribelig måde, klar over hvad vores liv og vilje havde været. Vi havde nu skrevet ned, sort på hvidt, nøjagtig hvordan det forholdt sig med det der stod mellem os og en sand erkendelse af det vi havde sat os for at opnå på tredje trin. Sjette trin krævede at vi lod en magt større end os selv virke i vores liv. Men var vi stadig villige?

Når vi var nået til sjette trin stod det klart at vores behov ofte var forskruede, at vores voldsomme følelser af og til var unormale og vores ambitioner forkvalede. Mange mennesker har svært ved at finde en ordentlig måde at være sammen med andre og fungere i samfundet i det hele taget. Afhængige lider af det samme problem som er sammensat af en åndelig, mental, følelsesmæssig og fysisk sygdom. Vores karakterdefekter havde, sammen med vores dyder, givet os en bestemt adfærd. Forskellen mellem vores brister og dyder består i hvor effektive de er til at hjælpe os med at leve et clean og åndeligt liv.

Vi lavede vores moralske opgørelse og indrømmede nøjagtig, hvordan det forholdt sig med vores fejl. Det var nemt for os at se, at disse trin var handlingstrin. Mange af os havde svært ved at se, at sjette trin krævede lige så meget, hvis ikke mere, handling. Den handling vi foretog bestod i at blive fuldstændig indstillede på at lade vores Højere Magt fjerne eller forvandle disse fejl i vores

karakter. Dette indbefattede vores mindre fejl i lige så høj grad som vores store defekter – stolthed, vrede, grådighed, begær, frådseri, misundelse og dovenskab. Vores mål var at blive fuldstændig klar til at give slip på hver enkelt af vores defekter og at praktisere den nødvendige tillid til at lade Gud fjerne dem.

For at blive fuldstændig indstillede på dette, lavede nogle af os øvelser såsom at skrive, dele og bede i forhold til vores karakterdefekter. Mange defekter var så forkastelige, at det var let for os at give slip på dem. Men at for at give slip på de defekter som vi var blevet knyttet til, var vi nødt til at bede om villighed. På den måde brugte vi defekter vi havde identificeret på femte trin som udgangspunkt, når vi nedskrev eksempler på hvordan de havde udspillet sig i vores liv. Vi skrev for at opdage hvorfor de ikke længere virkede for os, og hvordan de havde skadet os selv og de mennesker vi elskede. Når vi talte med vores sponsor eller delte til møderne, delte vi om resultaterne af det vi havde skrevet for at øge vores villighed til at give slip på disse defekter.

Vores nyfundne bevidsthed gjorde det umuligt at fortsætte med at praktisere vores karakterdefekter og samtidig have det godt med det. At sætte os ud over vores egeninteresse og i stedet interessere os for andres følelser og velbefindende var en ny adfærd. Denne nye indstilling stod i kontrast til vores tidligere selvoptagethed, som faktisk havde været roden til vores sygdom.

Ingen bad os om at være perfekte i vores anvendelse af denne åndelige målsætning. Første trin var starten på processen i at blive fri af vores besættelse og tvangsmæssige brug af hash. Da vi nåede til sjette trin, var den tvangsmæssige brug og besættelse af hash blevet fjernet fra os. Hvis vi én gang før havde praktiseret den form for villighed, hvorfor så ikke prøve den samme slags villighed i forhold til vores ufuldkommenheder? Vores tillid og tro havde banet vejen for helbredelse. Kunne vi fortsætte ved at overgive vores karakterbrister? Ja. Ved at praktisere sjette trin tilegner vi os den ydmyghed der skal til for at tage syvende trin.